

Sygnatura akt VI Ka 192/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 kwietnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Sędziowie SSO Agata Gawron-Sambura

SSO Grażyna Tokarczyk (spr.)

Protokolant apl. sąd. Estera Gniłka

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015 r.

sprawy **A. K. syna M. i J.,**

ur. (...) w B.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 22 grudnia 2014 r. sygnatura akt II K 1031/14

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania.

sygn. akt VI Ka 192/15

UZASADNIENIE

A. K. został oskarżony o to, że w dniu 11 czerwca 2014 roku w Z. na ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu w wysokości: I badanie A. 0,25 mg/l, II badanie A. 0,26 mg/l, prowadził w ruchu lądowym motorower marki R. o numerze rejestracyjnym (...), tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Zabrzu uznał oskarżonego A. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu występku z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierzył mu karę 30 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Nadto na mocy art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a także na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w kwocie 70 złotych oraz opłatę sądową w wysokości 90 złotych.

Apelację od powyższego orzeczenia na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze wniósł oskarżyciel publiczny, zarzucając temu orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 42 § 2 k.k., polegającą na jego niezastosowaniu i nieorzeczeniu wobec oskarżonego obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów określonego rodzaju.

Wobec tego skarżący wniósł o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się zasadna.

Sąd I instancji wydał powołany wyrok na posiedzeniu, uwzględniając wniosek prokuratora o skazanie oskarżonego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie oskarżonemu uprzednio uzgodnionej kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych, orzeczenie środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a także zasądzenie kosztów i opłaty sądowej. Wniosek ten był jednak wadliwy, gdyż nie obejmował orzeczenia wobec oskarżonego obligatoryjnego środka karnego przewidzianego w art. 42 § 2 k.k. w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów określonego rodzaju. Pomimo tego, Sąd I instancji, wbrew treści art. 343 § 7 k.p.k., a więc z naruszeniem przepisu prawa procesowego uwzględnił wadliwy wniosek, co doprowadziło do wydania wyroku z obrazą przepisu prawa materialnego. Właśnie to pierwotne naruszenie przepisów proceduralnych doprowadziło do wydania wyroku z pominięciem orzeczenia wobec oskarżonego obligatoryjnego środka karnego, o którym mowa w art. 42 § 2 k.k.

Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. Sąd obligatoryjnie orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, a więc również przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177 k.k..

Wobec powyższego, pomimo iż Sąd I instancji prawidłowo przypisał oskarżonemu popełnienie zarzucanego mu czynu, to dopuścił się jednak naruszenia przepisu prawa materialnego, nie wymierzając oskarżonemu obligatoryjnego środka karnego. Z pisemnych motywów wyroku wynika, iż Sąd orzekający dostrzegł fakt naruszenia prawa materialnego w wydanym orzeczeniu, wskazując jednocześnie, iż może być on uzupełniony jedynie w wyniku wywiedzenia apelacji przed Sąd Odwoławczy.

Znajdując podstawy dla uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego, Sąd Odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał go do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrzu. Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż zaskarżony wyrok został wydany w wyniku rozpoznania wniosku z art. 335 k.p.k. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w Uchwale 7 sędziów z dnia 25 września 2013 roku, I KZP 5/13, sąd odwoławczy musi mieć w polu widzenia to, że strony wyraziły zgodę na szybszy, konsensualny tryb rozpoznania sprawy pod warunkiem zaaprobowania przez sąd ich propozycji co do treści wyroku skazującego. Jeżeli treść wyroku miałaby być inna, zgoda stron nie byłaby aktualna, a tym samym konieczne byłoby rozpoznawanie sprawy w trybie zwyczajnym. Sąd Najwyższy wskazał, iż godząc się na zakończenie sprawy w trybie konsensualnym, strony dobrowolnie rezygnują z części uprawnień procesowych, takich jak m.in. bezpośrednio przeprowadzenia dowodów przed sądem i publiczność rozprawy. Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż sądy odwoławcze rozpoznając apelacje prokuratorskie podnoszące zarzut niewspółmierności kary, powinny jedynie w zupełnie wyjątkowych wypadkach decydować się na orzekanie reformatoryjne. Te wyjątkowe wypadki miałyby dotyczyć sytuacji, gdy wydanie merytorycznego orzeczenia zmieniającego orzeczenie wydane przez Sąd I instancji nie spowoduje naruszenia gwarancji procesowych stron. Pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w powołanej uchwale nie jest odosobniony. Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 19 listopada 2008 roku, V KK 181/08, lex nr 47732.

W niniejszej sprawie, wydanie orzeczenia reformatoryjnego prowadzioby do wymierzenia oskarżonemu środka karnego, który nie był objęty porozumieniem zawartym pomiędzy oskarżonym a prokuratorem. Pomimo więc, iż wyrok wydany w trybie art. 335 k.p.k. podlega kontroli instancyjnej na zasadach ogólnych, a sąd odwoławczy nie jest związany w żaden sposób zawartym w toku postępowania przygotowawczego porozumieniem, które na skutek wniesienia apelacji przestało obowiązywać, zaskarżone orzeczenie należało uchylić i przekazać Sądowi Rejonowemu w Zabrze do ponownego rozpoznania.